

ЗАКЛЮЧЕНИ С БЕЛЕЗНИЦИ ЗА ИСУС

Дейвид Уилкерсън

22 Ноември 2010

Ние сме призовани да се грижим за семействата си. Имаме работа, кариера и се изправяме пред финансови проблеми, но трябва да вярваме на Бог за посока. Настоящото послание е за това да се покорим на водителството Му.

Искам да ви разкажа за едно изключително важно преживяване в ходенето ми с Господ. То се превърна в централно духовно събитие за мен и аз вярвам, че това е урок, който директно говори за това от какво се нуждае църквата на Исус Христос днес.

Виках в молитва: „Господи, дръж ме. Хвани ме здраво и ме завладей. Арестувай ме за славата Си.“ Докато изричах това, няхах представа, че Светия Дух ме подготвя да бъда заключен с белезници.

Библейско е да се молим Бог да ни заключи с белезници. Това означава да Го помолим да постави окови на ръцете ни и да ни отведе като затворници.

Павел често говори за себе си като за „затворник на Исус Христос“ (Ефесяни 3:1). В Ефесяни 4:1, той казва, че да бъде затворник в Господ е всъщност неговото призвание! Той счита това за Божий дар на благодат към себе си (Ефесяни 4:7).

Той писа на Тимотей: „Не се срамувай от свидетелството на нашия Господ, нито от мен, затворника за Него“ (2 Тимотей 1:8). Дори, когато остаря, апостола все още се радваше да бъде арестуван от Господ и отведен в затвора според волята Му: „Аз, който съм старецът Павел, а сега (все още) и затворник за Христос Исус.“ (Филимон 9)

Павел можеше да каже точния ден и час, когато Господ го заключи с белезници и го отведе в затвора.

Той беше на път за Дамаск, в ръцете си носеше писма от първосвещеника, решен да върне християните обратно в Ерусалим. Той „дишаше още заплахи и убийство срещу учениците на Господа“ (Деяния 9:1 – бел.пр.), беше пълен с омраза, горчивина и ярост в грешната му ревност за Бог.

Но когато приближи Дамаск, „внезапно блесна около него светлина от небето.“ (Деяния 9:3). Той напълно ослепа от тази светлина, която беше Христовата слава!

Павел свидетелстваше отново и отново как е трябвало да бъде воден за ръка до Дамаск. Той беше безпомощен затворник. Прекара три дни сляп, в изолирана стая и без да яде нищо. Той стана абсолютен затворник – в дух, душа, ум и тяло!

Та, какво се случи в тази „килия“ през тези три дни? Господ беше заключил Савел с белезници и го превръщаше в Павел – затворника на Исус Христос! Виждате ли, Бог привлече цялото внимание на Павел и в този период очите му се отвориха за истината на Евангелието. Тогава той се освободи от независимостта си и се покори на Христовото робство.

Като четем Деяния 9-та глава, почти можем да чуем агонизиращата му молитва: „О, Господи, мислех, че върша волята ти! Как може да съм бил толкова сляп? Ти премахна плътското ми зрение и ми даде духовни очи, за да виждам! През цялото това време съм ходел в своя път. Вършех онова, което мислех за правилно. Не мога да се доверя на собствените си мисли!

Господи, умъртви волята ми! Тя ме води в грешния път. Ето, Исусе, завържи ръцете ми за Твоите ръце. Отведи ме като затворник на волята Си. Дръж ме заключен за могъщата Ти десница. Искам да съм мъртъв за независимостта си, а затворник на волята Ти!”

Много благочестиви мъже и жени из цялата Библия разбираха какво означава да си заключен с белезници за Бог. Давид беше един от тях. Той каза на Господ: „Ти си ме оградил отпред и отзад и си положил върху мен ръката Си.” (Псалм 139:5). „Десницата Ти ще ме държи” (Псалм 139:10). Тук думата „държи” на иврит означава „хваща”.

Давид казваше: „Воден съм заключен с белезници за благословения си Господ. Ако се опитам да избягам, Той няма да позволи. Господ винаги е с мен. Ако се възкача на небето, или се опитам да взема крили и да отлети, дори и там ръката Му е с мен.” (Псалм 139:7-13)

Никой по-добре от Петър не разбираше какво е да си заключен с белезници за Исус!

Петър имаше невероятна среща с възкресения Исус. Господ пророкува нуждата му да бъде заключен с белезници: „Когато беше по-млад, ти сам се опасваше и ходеше, където си искаше; но когато остарееш, ще простреш ръцете си и друг ще те опасва и ще те води, където не искаш.” (Йоан 21:18)

Някои библейски учени предполагат, че Господ разкриваше на Петър, че ще прекара последните си дни в старческо безсилие – полусляп и воден против волята си. Апостол Йоан придаде друг смисъл на това: „А това каза, като означаваше с каква смърт Петър щеше да прослави Бога.” (Йоан 21:19). Всъщност, преданието казва, че Петър беше разпънат на кръст с главата надолу. Йоан трябва да е знаел за това, защото написа това евангелие след смъртта на Петър.

Но това, което Христос казваше на Петър, отива много по-далеч от тези интерпретации. В посланията на Петър виждаме в старостта си апостола все още да гори с огъня на Святия Дух! Той воюваше срещу отстъпничеството, разобличаваше лъжепророци, проповядваше с власт! Той обясни призива си по следния начин: „Понеже зная, че скоро ще напусна хижата си, както и ми извести нашият Господ Исус Христос.” (2 Петрово 1:13).

Нямам съмнения, че в пасажа от Йоан, Исус казваше на Петър как ще умре. Но Христос казваше много повече от това – Той говореше за духовен процес! Всъщност, аз вярвам, че пророкуваше не само на Петър, а на всеки вярващ, който щеше да Го последва. Ето към какво мисля, че ни призовава Исус.

Истинската любов към Исус трябва да доведе до смърт всяка независимост и собствена воля.

Не се заблуждавайте - Петър наистина обичаше Христос. Исус го погледна в очите и го попита: „Обичаш ли ме?” Ученикът знаеше, че Исус може да прочете мислите му, затова честно отговори: „Господи, Ти всичко знаеш; Ти познаваш, че Те обичам.” (Йоан 21:17)

Петър не само много обичаше Господ, но вероятно беше по-ревностен в любовта си от другите ученици. Той винаги бързаше да стигне до Исус – дали като излизаше от лодката, за да ходи по водата или когато тичаше към празния гроб в деня на Възкресението.

Но въпреки голямата си любов и ревност за Господ, Петър все още беше човек, пълен с независимост. Дори и в това състояние на духовния му живот, никой не можеше да му казва какво да прави. Независимата му воля не беше прекършена!

Помислете за това. Той вдъхваше доверие и компетентност. Петър беше самоуверен, свикнал да действа самостоятелно. Беше рибар със собствена лодка и трябваше да се бори с времето и бурните вълни, за да се прехранва. Беше се изградил сам, винаги контролираше положението. (Вероятно на моменти чувстваше, че Бог се нуждае от него, колкото той се нуждае от Господ!)

Истината е, че света обича и се възхищава на такива хора. Американската мечта се състои от хора, които са се издигнали сами, уверени в себе си независими мислители, правещи всичко по техния си начин!

Но в Божието царство този вид независимост е сигурен знак, че човек не е ходил до Кръста, за да умъртви плътта си. С две думи - Петър не беше умъртвил плътта си. И ти не можеш да бъдеш заключен с белезници за Христос докато притежаваш независим дух. За да си наистина завързан за Него, трябва доброволно да протегнеш ръцете си и напълно да се предадеш!

Исус трябва да е чул искреността в гласа на Петър, когато му говореше за любовта си към Него, но въпреки това Господ не призна това открито. Вместо това, Исус избра да се фокусира на отрезвяващата действителност и накара Петър да я види:

„От малък си свикнал да правиш каквото и където си пожелаеш. Правил си всичко по твоя начин, когато си смятал за добре. Такава е природата ти, Петре. Такъв тип човек си.“

„Сам се опасваше (задействаше)... и ходеше, където си искаше“ (Йоан 21:18).

Дори и след Разпятието, независимия дух на Петър самоуверено заяви: „Отивам да ловя риба!“ (Йоан 21:3). Ние знаем, че Исус беше призовал Петър да лови – но не риба, а хора! Имаше време, когато Петър беше оставил мрежите и професията си и последва Исус, за да лови души, а сега Петър искаше да лови риба, както си знаеше - не по начина на Господ.

При Петър виждаме, че е възможно да имаш откровение за възкресението на Христос, да си влюбен в Него, но все още да не си заключен с белезници за Господаря ни.

Всички искаме един голям голям улов преди да бъдем заключени с белезници.

Езикът на независимостта не е просто „Отивам за риба!“ Той е нещо дълбоко в сърцето, което прошепва: „Трябва да направя само още един голям улов. След това нека ме заключат.“ Петър желаше нещо повече от няколко риби. Помислете: ако просто искаше да си почине, можеше да вземе въдица и няколко червея, да влезе до колене във водата и да хвърли няколко пъти. Не, той искаше старата си лодка, екипаж и всичките си стари мрежи. Той трябваше да направи един последен удар в онова, в което беше добър, в собствения си независим вървеж. Щеше да отиде за риба само още веднъж, след което можеше да забрави за това.

Изживявали ли сте нещо подобно като Петър? Една последна тръпка на независимата воля. През онази нощ обаче, Петър и останалите не уловиха нищо. Исус стоеше на брега и знаеше какво се случва в сърцето на Петър. Той каза: „Хвърлете мрежата отдясно на кораба и ще намерите.“ (Йоан 21:6). Господ щеше да позволи на Петър този последен улов.

Отначало Петър не разпозна, че това на брега беше Исус. Когато мрежите започнаха да натежават, той беше толкова погълнат и развълнуван, че всичко, за което можеше да мисли бе: „Ударихме! Какъв улов!“

Апостол Йоан беше в лодката с Петър, и когато видя какво се случва, изпита осъждение в сърцето си. Той беше виждал и преди този вид чудотворно благословение с умножените риби. Така че, хвана Петър за ръка и каза: „Брате, това дело е на Господаря, не виждаш ли?“ Тогава онзи ученик, когото Исус любеше, каза на Петър: Господ е. А Симон Петър, като чу, че бил Господ“ (Йоан 21:7).

Петър погледна надолу към мятащите се в мрежата риби и я захвърли. Това беше най-големия улов в живота му, но нещо не беше наред и той го знаеше. Изведнъж си спомни призива на Господ към него: „Ще те направя ловец на хора. Ще ловиш хора за Мен! Ела, последвай Ме!“

Изведнъж Петър разбра колко безсмислени са били амбициите му. Вече знаеше, че дори и хиляда големи улова не биха го задоволили напълно. Никога вече нямаше да е доволен, опитвайки се да направи нещо по своя начин. Аз вярвам, че в този момент Петър си каза: „Няма да позволя да се превърна в затворник на тази лодка и на мечтите за големия улов. Искам да бъда ловец на хора! За да се случи това, аз трябва да стана затворник на Исус. Не мога да намеря смисъл, цел, пълнота в себе си. Трябва да Му позволя да ме води и едва тогава ще се реализирам. Искам да бъда заключен с белезници за Него!“

Помислете за историята на Петър тук. Истинският тест за любов към Христос не е просто в това да се върнеш, след като си опитал и си се провалил, а е да видиш празнотата по време на най-голямата си възможност и да оставиш всяка егоистична мечта, за да станеш Негов затворник.

Помислете за рибарите, които са били в лодките наоколо. Те трябва да са нарекли Петър луд: „Какво правиш? Имаш всичко! Това е големия ти шанс. Ти си глупак, ако избягаш точно когато направи големия си удар!“

Но Петър мислеше само за думите Господаря си: „Какво се ползва човек, като спечели целия свят, а изгуби живота си?“ (Марк 8:36 – бел.пр.) Петър вече имаше очи за вечността и желаше това повече от всичко. Така че, остави мрежите и останалите ученици. Скочи във водата и доплува до брега при Исус.

Имаше ли останало у Петър някое последно желание?

Испита ли Петър последно влечение в момента, когато видя другите ученици да вадят големия улов на брега? Ако е така, Исус го попита: „Симоне Йонов, любиш ли Ме повече отколкото тези?“ (Йоан 21:15)

Възлюбени, аз знам какво почувства Петър в онзи момент. Понякога съм си мислил, че съм постигнал победа над материализма, оставях всичко и плувах до Исус, но скоро след това – ето я – същата битка.

Аз вярвам, че това е въпроса, пред който днес всички ние сме изправени! Разбира се, че обичаме Исус. Но обичаме ли го повече от финансовата си сигурност? От удобствата? Повече от успеха, който може да ни даде този свят?

С две думи, готови ли сте да скочите от лодката, както направи Петър, да оставите пълната си мрежа и да доплувате до Исус? Готови ли сте да дадете последното си парченце независимост и да се заключите с белезници за Онзи, който знае от какво имате нужда? Когато нашите намерения се пресекат с Господните, ние винаги сме изкушавани да се борим първо за собствените си интереси.

Когато Исус попита Петър дали Го обича, Той все едно казваше: „Сега, когато се отказа от независимостта си, искам да ти покажа накъде си тръгнал. Когато пораснеш в Духа, ще се научиш да ходиш до Мен с протегнати ръце. Ще бъдеш Мой затворник, ще вършиш волята Ми, ще Ми позволяваш да те вода дори и там, където не искаш да отидеш.“

Дай си ръцете, Петре. Казваш, че Ме обичаш? Тогава бъди Мой затворник. Нека Аз те водя през целия ти живот!”

Исус знаеше всичко. Той видя какво щеше да се случи с Петър след Петдесетница. Той знаеше, че Петър нямаше да иска да отиде при езичниците с Евангелието. Знаеше, че нямаше да иска да отиде в къщата на Корнилий и да яде нечисти за евреите неща. Но Петър се научи да протяга ръце, да носи святите белезници и да бъде воден от Духа.

Разбира се, че той отиде до къщата на Корнилий, воден от Духа. И занесе Евангелието на езичниците! Светът се промени завинаги.

Помислете отново за думите на Исус: „Друг ще те води” (Йоан 21:18). Кой е този „другия”? Това е Христос! Той ни държи, облича ни в доспехите Си и ни води до места и хора, с които никога не сме си мислили, че ще се срещнем – и всичко това е заради царството Му.

Това е призивът Му към нас. Ние трябва да се покорим на белезниците Му с думите: „Вземи ме, Господи. Направи ме затворник на волята Ти. Отказвам се от цялата си независимост и полагам всичко в нозете Ти.”

Мнозина си намират извинения, за да не бъдат вързани с Господ.

Ето какво казват онези, които отказват да бъдат заключени: „А те всички започнаха единодушно да се извиняват.” (Лука 14:18). Тук Исус разказва притча за едно голямо празненство. Човекът, който даде голямата вечеря в тази притча е Бог, а самото празненство е Сватбената вечеря на Агнето.

В този момент Святият Дух се движи по целия свят, призоваващ поканените да се приготвят и да дойдат: „Всичко е вече готово!” (14:17). Но повечето хора се извиняват, за да не отидат на сватбата!

Питам те - какво е твоето извинение, за да не се отзовеш на този призив? Изкушен ли си от още един голям улов? Вързан ли си от някаква независима амбиция?

В притчата Исус каза, че никой нямаше време за Господ. А извиненията, които си измисляха до едно звучаха добре – грижа за семейството, инвестиции, собственост – все добри, земни неща. Днес виждам това да се случва с много християни, особено в тези тежки за икономиката времена. Те отказват да се предадат напълно на Исус и са привързани към нещата от този свят.

Какъв е Божия отговор на това? „Тогава стопанинът разгневен каза... никой от поканените няма да вкуси от вечерята ми” (Лука 14:21, 24).

Исус не можеше да го каже по-ясно. Той ни предупреждава срещу изкушението от последния час – влюбването в света. Моля ви настойчиво: давайте плод за Него, покорете Му се и бъдете заключени с белезници за Него. Молете се заедно с мен с тази молитва:

„Господи, гади ми се от независимия ми дух. Сега протягам ръце към Теб. Искам да стана ловец на хора, а не на собствените си цели. Сложи белезниците Си на ръцете ми. Вържи ме за Себе Си!

По този начин ти ще бъдеш готов за най-голямото от всички благословения – да присъстваш на Сватбената вечеря на Агнето. Моли се за това днес!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 2010 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Handcuffed to Jesus](#) / [Заклучени с белезници за Исус](#)